

God is liefde

door: G.V. Wigram

Hierin is de liefde bij ons volmaakt geworden (opdat wij vrijmoedigheid hebben in de dag van het oordeel), dat zoals Hij is, ook wij zijn in deze wereld.

1 Johannes 4:17

Liefde en leven

De liefde is niet alleen *uit* God, maar ze woont ook in allen die geloven. Ze is ook het karakter van God Zelf: “*God is liefde, en wie in de liefde blijft, blijft in God en God blijft in hem*” (vs. 16). “*Wie niet liefheeft, heeft God niet gekend, want God is liefde*” (vs. 8).

Wat de Heilige Geest in 1 Johannes 4 zegt over onze relatie met de Vader, is onvergelijkbaar mooi. Wij kunnen het pas begrijpen als wij verstaan waarom Christus is gekomen. Als wij dat begrijpen, zijn we één gemaakt met de Zoon, die in de wereld is gekomen is opdat wij het leven zouden hebben in Hem.

God heeft Zijn Zoon gezonden, opdat wij zouden leven door Hem (vs. 9). Over welk soort leven gaat het? Het is een leven dat de gelovige invoert in een directe relatie met de Vader en de Zoon. Niet alleen ben ik Gods zoon; maar omdat ik uit God geboren ben, heb ik een nieuwe *natuur*. God zegt mij dat ik in Zijn Zoon ben, en dat Hij ook in mij is. Dat is de positie waarin God ons ziet. Laten wij daarbij ook opmerken dat alle hulpbronnen van God in Christus te vinden zijn. God zag in ons alleen maar haat en Zijn liefde bracht Hem ertoe Zijn Zoon te geven. De liefde heeft ook de Zoon ertoe gebracht om in deze wereld te komen, opdat de liefde van God aan schepselen geopenbaard kon worden. Zijn eigen natuur en Zijn hart brachten Hem ertoe zo te handelen. God heeft Zijn eigen motieven en Zijn liefde wordt uitgestort in het hart van degene die Hij liefheeft.

Liefde brengt ons in de tegenwoordigheid van God Zelf. Gods liefde is een liefde die het leven van Zijn Zoon meedeelt aan hen, die dood waren in zonden en misdaden. Zodoende hebben wij nu een leven, dat verbonden is met de Zoon en dat door niets aangetast kan worden. Als Christus in de hemel mijn leven is, dan ben ik ‘gebonden in de bundel der levenden bij de HERE’ (1 Sam. 25:29). Het hoofd kan niet zeggen tot de voet: ‘ik heb u niet nodig’. Men kan niet zeggen tegen een zwak lid, dat door de moeilijkheden van de woestijn gaat: ‘ik heb u niet nodig’. Waarom? Omdat wij ‘gebonden zijn in de bundel der levenden’. Niet alleen wordt dit leven gezien in al zijn schoonheid in Hem, die bij de Vader is; maar het is ons door de Heer

geschonken en het is *in ons*, zodat Hij niet kan zeggen dat Hij ons niet nodig heeft.

Hebben wij ooit zo naar de Heer gekeken in het bewustzijn dat wij hetzelfde leven delen met Hem? Als dat zo is, dan hoeft u niet te twijfelen over uw positie vóór God. In Eden was alles prachtig en als de mens om zich heen keek, kon hij zeggen: ‘Wat een wondervolle Gever is God’. Maar wat zouden *wij* dan moeten zeggen? Wij, die dit leven ontvangen hebben en gemeenschap hebben met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus? Wat een gezegende Gever is onze God! Hij vond mij toen ik verloren was in zonde en schuld; en Hij gaf mij een nieuw leven dat mij in de gezegende gemeenschap met Hemzelf en met Zijn Zoon heeft gebracht.

Op de Pinksterdag zagen de apostelen het levenswater op velen neerstroomen. Ja, zelfs op mensen die schuldig stonden aan het bloed van Gods Zoon. Heeft het levende water sinds dit ogenblik opgehouden te stromen? Nee, al bijna tweeduizend jaar stroomt deze rivier in de zielen van zondaars. Als wij goed kijken, zien wij dat wij in een totaal andere positie zijn gebracht. U zult misschien zeggen: ‘Ik ben nog zo ver verwijderd van de gelijkvormigheid aan de Heer, van Wie ik het leven heb ontvangen’. Als u dit leven hebt, weet u dat Hij zal komen om u in een verheerlijkt lichaam tot Zich te nemen. Tot op het ogenblik dat dit gebeurt, zult u ook zien dat er een groot verschil is tussen Hem en u. Toch gaat het er niet om wie wij zijn, maar om de rijke erfenis die wij van de Vader hebben gekregen. Onze positie ten opzichte van de wereld is veranderd: ze is nu in overeenstemming met de positie die de Vader aan Christus heeft gegeven buiten deze wereld. De Heer heeft gezegd: “*De wereld heeft hen gehaat, omdat zij niet van de wereld zijn zoals Ik niet van de wereld ben*” (Joh. 17:14). De wereld begrijpt er niets van dat de liefde in het hart van God haar uitdrukking heeft gevonden in de Zoon. En zij die God Hem heeft gegeven, zijn zo nauw met Hem verbonden dat de liefde waarmee Hij geliefd is, *in hen is*. In de kracht van Zijn leven zijn wij als geliefde kinderen in staat te wandelen tot lof en eer van Hem.

Hem die ons liefheeft

U en ik kunnen niet zeggen dat wij God liefhebben met heel ons hart en met heel onze ziel. Maar wij weten wel *“dat Hij ons heeft liefgehad en Zijn Zoon heeft gezonden als zoenoffer voor onze zonden”* (vs. 10). Niet wij hebben Hem liefgehad, maar Hij heeft ons liefgehad. Als ik overdenk wie ik ben, sta ik bij een ruïne. Kan men iets beginnen met een ruïne? Is daar iets aanwezig voor God? Onmogelijk. Maar God zegt: ‘Het gaat niet om uw liefde, maar om de liefde die Ik voor u heb. Kijk naar Christus en u zult zien hoezeer Ik u liefheb. Ik zelfs Mijn eigen Zoon voor u gegeven’.

Als het in de levitische offers ging om verzoening of plaatsvervangende offer, dan offerde men een slachtoffer. Maar het bloed van stieren en bokken kon de zonde niet wegnemen. De zonde bleef en hoewel het bloed werd vergoten en op het verzoendeksel werd gesprend, waren de gevolgen daarvan niet blijvend. Want als het jaar voorbij was, moest er opnieuw een offer worden gebracht; de zonde was er nog altijd. Christus heeft door één offerende onze zonden voor altijd weggedaan. Niet alleen is Gods liefde geopenbaard op het kruis; maar *alles* wat Christus heeft gedaan, was de uitdrukking van de gedachten van de Vader. Christus was volmaakt één met de Vader. Maar God heeft Zijn Zoon gegeven als zoenoffer voor onze zonden. Het was de enige mogelijkheid om te kunnen bestaan in Zijn tegenwoordigheid. Wij kunnen nu zingen:

*Hem, die ons liefheeft
en ons van onze zonden gewassen heeft
in Zijn kostbaar bloed,
en ons gemaakt heeft tot een koninkrijk,
tot priesters voor Zijn God en Vader;
Hem zij de heerlijkheid en de kracht
tot in alle, alle eeuwigheid.
Amen, amen.*

Wie de Zoon heeft, heeft het leven

In Romeinen 2 en 3 staat de verschrikkelijke situatie beschreven van de mens in zijn zondestaat. *“Maar God bevestigt Zijn liefde tot ons hierin, dat Christus voor ons gestorven is toen wij nog zondaars waren”* (Rom. 5:8). Niet alleen heeft God Zijn eigen Zoon als zoenoffer voor ons gegeven, maar Hij heeft ons een hogere staat geschonken dan die van Adam vóór de val. Hij heeft ons eeuwig leven gegeven, en dat leven is in Zijn Zoon. Ik ben een nieuwe schepping in Christus en ik bezit het leven van de laatste Adam. Het leven dat ik nu heb, is hetzelfde leven als dat van de Mens Christus Jezus, in Wie God al Zijn welbehagen vindt.

Door het werk op het kruis heeft Christus de kwestie van de zonde eens voor altijd geregeld. Wij hebben vrede met God en *“uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, en wel genade op genade”* (Joh. 1:16). Als Christus komt, zal Hij de Zijnen zonder vlek of rimpel voor Zich stellen. Kunnen wij zeggen dat wij werkelijk

hebben gezien wat het betekent zo'n plaats te hebben? Dit besef verlicht mij, want Hij heeft mij van Zijn Geest gegeven. Heeft God niet het recht te spreken? Kan Hij de menselijke taal niet gebruiken om ons te bereiken? Dat kan Hij zeker en Hij zegt: *“Wie belijdt dat Jezus de Zoon van God is, God blijft in hem en hij in God”* (vs. 15).

De Heer zegt dat Zijn schapen eeuwig leven hebben en dat niemand hen kan rukken uit Zijn hand of uit de hand van Zijn Vader (Joh. 10:28-29). De menselijke natuur zegt: ‘Hoe kan ik weten of dat de waarheid is?’ Wat een vreemde vraag is dat voor een schepsel. Zou hij niet eerder moeten zeggen: ‘God is waarachtig en ieder mens leugenachtig’ (Rom. 3:4)? Door het geloof in Hem die niet liegen kan, weten wij dat Gods getuigenis waarachtig is. Want *“ieder die gelooft dat Jezus de Christus is, is uit God geboren”* (1 Joh. 5:1).

Als God de ervaringen beschrijft van iemand die wordt geleid door de Geest van Christus en de kenmerken daarvan vertoont, dan verklaart Hij dat Zijn liefde is gebleken in het werk van Zijn Zoon en dat Hij blijft in de gelovigen en zij in Hem. Als God onze zonden als aanleiding heeft genomen om de kracht van het bloed van Zijn Zoon te openbaren, moeten wij dan zeggen: ‘Maar ik schiet tekort’? Waarom zouden wij spreken over onze tekortkomingen? Als ik een leeg vat ben, kan dat gevuld worden; en als het gescheurd zou zijn of gebroken, zou het dan minder vol zijn als het geworpen wordt in een bak vol water?

God heeft al Zijn gedachten geopenbaard. Zijn verheven en glorieuze raadsbesluiten hebben hun vervulling gevonden in Christus, die heeft gezegd: *“Zie, Ik kom om Uw wil te doen”*. Wie was dat Kind in de kribbe? Waarom zeiden de engelen: ‘Ere zij God in de hoge’? God had al gezegd door middel van de profeet Jesaja: *“Want Mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet Mijn wegen”* (Jes. 55:8). En nu liet Hij de Zoon van Zijn liefde neerdalen op aarde, Degene die in Zijn schoot was van vóór de grondlegging van de wereld. God sprak als het ware: ‘Nu zal door de Zoon van Mijn liefde bekend worden Wie Ik ben. Hij zal Mij verklaren’. Vandaar dit vreugdebetoon van de hemel met betrekking tot de Zoon, die op aarde kwam: *“Heerlijkheid zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in mensen van zijn welbehagen”* (Luc. 2:14). God kon op dit Kind neerzien en de volmaakte uitdrukking van Zijn heerlijkheid zien. Alle heerlijkheid van God was geconcentreerd in deze Persoon, die het kon zeggen: *“Niemand kent de Vader dan de Zoon”*; en: *“Wie Mij heeft gezien, heeft de Vader gezien”*.

Blijven in de liefde

Wanneer wij als gelovigen eraan denken dat wij geopenbaard moeten worden voor de rechterstoel van Christus, jaagt ons dat geen vrees meer aan. Waarom niet? De reden is dat *“zoals Hij is, ook wij zijn in deze wereld”* (vs. 17). Ik kan daaraan toevoegen: als

Christus – de geslagen Rots – mijn plaats heeft ingenomen en *mijn* leven is geworden, zal Hij dan enig gebrek in Zijn *eigen* leven in mij vinden? Hij zal gebreken vinden in alle inconsequenties van mijn praktische wandel, maar het leven dat ik als gelovige bezit is *Christus*. En wij hebben niet alleen het leven in Hem, maar Hij is ook het zoenoffer voor onze zonden. Hij heeft de hele wil van God volbracht en Hij is tot zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem. Wij kunnen in de tegenwoordigheid van God binnengaan. Als het hart eenvoudig en waarachtig is, kan ons vertrouwen niet teleurgesteld worden. Want hier is het bloed, dat reinigt van alle zonde en wij naderen in Gods nabijheid als degenen die *gereinigd* zijn. Wanneer er staat dat wij in Zijn liefde moeten blijven, kunnen wij dat niet uit onszelf. Maar als Christus, die ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn eigen bloed, ons daar heeft gebracht, zijn wij zonder vrees: “*In de liefde is geen vrees, maar de volmaakte liefde drijft de vrees uit*” (vs. 18).

God kan niets aannemen van de gevallen mens, want alles wat hij voortbrengt wordt gekenmerkt door zonde en zelfzucht. Maar als wij aangenaam zijn gemaakt in de Geliefde, is dat het bewijs van Gods liefde, die is uitgestort in onze harten. Om die reden kunnen wij zeggen: “*Wij hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad*” (vs. 19). De val en zonde van de eerste mens, Adam, worden de aanleiding om de liefde van God te laten overvloeien. Als ik kan zeggen dat ik een gelovige en een pelgrim ben, dan kan ik ook zeggen: ‘Ik weet welk een liefde de Vader mij heeft gegeven’.

Kinderen van God kunnen nooit aan de liefde van God beantwoorden als zij niet in deze liefde blijven. Wij mogen deze liefde openbaren. Zou *ik* het water uit de Rotssteen kunnen laten stromen? Het water is er en het stroomt voor mij; was er dan in mijzelf enige kracht of

deugd om het te laten stromen? Beslist niet! Ik ben een gevallen mensenkind en als ik tegen God zou zeggen: ‘Wat kan ik doen?’, dan zou Hij antwoorden: ‘Het is niet de vraag wat *u* kunt doen, maar wat *Ik* heb gedaan. Ik heb Mijn Zoon gegeven als zoenoffer voor uw zonden. En ieder die in dat werk gelooft, heeft de plaats gevonden om in Mijn tegenwoordigheid te kunnen verkeren als iemand die volkomen aangenaam gemaakt is’.

Ik leef in deze wereld, waar iedereen vecht om iets te krijgen zodat het zijn eigendom wordt. Maar ik bezit niets. Maar hoe gering of arm ik ook ben, ik weet dat de Vader Zijn Zoon voor mij heeft gegeven. En Christus denkt aan alles wat mij aangaat. Hij let ook op mijn toewijding voor Hem. Trouwens, na alles wat Hij voor mij heeft gedaan, zou er dan in mijn hart niets leven voor Hem? Als Christus zegt: ‘U bent voor een prijs gekocht’. ‘Ik heb Mijn bloed voor u gestort’. ‘Ik heb al uw schuld op Mij genomen’, kunnen wij dan ook maar iets doen of zeggen dat *niet* tot Zijn eer is? Als God in ons heeft gewerkt en ons het leven van Zijn Zoon heeft gegeven en dan zegt: ‘Nu verwacht Ik van u dat u wandelt zoals Hij’, wat is daarop ons antwoord?

Natuurlijk gaat het er niet om dat wij Christus op die manier moeten ‘betalen’ voor alles wat Hij voor ons heeft gedaan. Wij dienen Hem uit liefde. Toen ik eens met iemand sprak over het lijden voor Christus, zei hij tegen mij: ‘Als ik Hem liefheb, moet ik veeleer verwachten *meer* te gaan lijden. Moet ik Hem dan niet betalen voor wat Hij heeft gedaan?’ ‘Nee’, zei ik, ‘ik wil dat mijn liefde voor Hem zich anders openbaart dan in menselijke termen van dankbaarheid’. U kunt zich alleen tot God richten voor zover u *Christus* kent. Hij alleen is de weg waardoor God u kan zegenen en elk verlangen van uw hart kan bevredigen. God is liefde, maar Hij is dat voor ons alleen *in Christus* en *door Hem*.

Oorsprong: *Le Messenger Evangélique* 1958-104

Titel: *Dieu est amour*

Oude Sporen 2007